

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.084 van 16 januari 2013
in de zaak A. 201.562/XIV-34.583**

In zake : Johan VANDE VYVERE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Iris Exelmans
kantoor houdend te 3290 Diest
Koning Albertstraat 33
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken
Federale politie DGS/DSJ
met kantoren te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 augustus 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 24 juni 2011 van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij de verzoeker zes weken schorsing bij wijze van zware tuchtstraf wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 december 2012.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Leen Vanbrabant, die loco advocaat Iris Exelmans verschijnt voor de verzoeker, en adviseur Kirsten Peeters, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker is commissaris van politie en hoofd van de verkeerspost ZELZATE.

Op 29 oktober 2009 is de verzoeker betrokken in een verkeersongeval met stoffelijke schade.

Op 17 november 2009 wordt de directeur-generaal van de Algemene Directie van de Bestuurlijke Politie (hierna: DGA) ervan in kennis gesteld dat het rijbewijs van de verzoeker onmiddellijk werd ingetrokken daar hij betrokken was bij een verkeersongeval met intoxicatie en vluchtmisdrijf. Deze feiten deden zich voor buiten dienstverband en met een privaat voertuig.

Op 17 november 2009 formuleert de directeur-generaal DGA een voorstel tot detachering bij ordemaatregel.

Met een nota van 24 november 2009 laat de verzoeker zelf aan de directeur-generaal DGA weten “dat in de gegeven omstandigheden de uitoefening van mijn huidige functie niet langer opportuun lijkt” en geeft hij toe het vertrouwen dat zijn autoriteiten en medewerkers in hem stelden te hebben geschonden.

Naar aanleiding van voormeld voorstel en voormelde nota wordt de verzoeker afgedeeld naar de directie van de wegpolitie te Brussel.

Met een brief van 14 december 2009 vraagt de directeur-generaal DGA aan de procureur des Konings welk gevolg hij aan dit dossier zal geven en verzoekt hij tevens om een kopie van het gerechtelijk dossier alsook om toelating om dit dossier in een tuchtprocedure te mogen gebruiken.

Op deze brief is blijkens het administratief dossier geen reactie gekomen.

Op 11 januari 2010 deelt de directeur-generaal DGA aan de verzoeker mee dat toepassing zal worden gemaakt van artikel 56, tweede lid, van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna “tuchtwet” genoemd).

Op 24 februari 2010 spreekt de politierechtbank te Gent zich uit over de feiten.

Met een brief van 11 maart 2010 maakt de verzoeker voormeld vonnis over aan de directeur-generaal DGA, daarbij stellende dat hij geen beroep tegen dit vonnis wenst aan te tekenen.

Met een brief van 24 maart 2010 verzoekt de directeur-generaal DGA de procureur des Konings om de bevestiging van voormelde informatie, om een officiële kopie van het vonnis en van het gerechtelijk dossier en om toelating om deze informatie te gebruiken met het oog op het nemen van tuchtmaatregelen jegens de verzoeker.

Deze brief bleef onbeantwoord zodat dit verzoek nogmaals wordt herhaald met een brief van 4 juni 2010.

Naar eigen zeggen dringt de verzoeker er met een brief van 20 oktober 2010 op aan om een beslissing te nemen in zijn dossier.

Met een brief van 29 oktober 2010 wordt een kopie van het vonnis en van het strafdossier door het parket aan de directeur-generaal DGA overgemaakt.

Op 14 december 2010 wordt een inleidend verslag opgesteld, dat op 10 januari 2011 aan de verzoeker wordt betekend.

Op 7 februari 2011 wordt de verzoeker gehoord en overhandigt hij een verweerschrift.

Op 8 februari 2011 wordt een voorstel tot zware tuchtstraf geformuleerd. Dit voorstel wordt door de verzoeker op 17 februari 2011 voor ontvangst ondertekend.

Met een brief van 23 februari 2011 dient de verzoeker een verzoek tot heroverweging in.

Op 20 april 2011 wordt de verzoeker door de tuchtraad gehoord.

Op 2 mei 2011 stelt de inspecteur-generaal a.i. zijn deskundigenverslag op.

Op 1 juni 2011 geeft de tuchtraad zijn advies.

Op 24 juni 2011 beslist de minster van Binnenlandse Zaken om de verzoeker bij wijze van tuchtmaatregel zes weken te schorsen.

Dit is de bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“1 Referenties

- 1.1 Wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (WGP)
- 1.2 Wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (Tuchtwet)
- 1.3 Koninklijk besluit van 26 november 2001 tot uitvoering van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (Uitvoeringsbesluit)
- 1.4 Inleidend verslag nr MBZ/DIT/DT 9324-07 van 14-12-2010
- 1.5 Verweerschrift verdediging
- 1.6 Proces-verbaal van hoorzitting van 07-02-2011
- 1.7 Voorstel tot zware straf nr MBZ/DIT/DT 9324-11 van 08-02-2011
- 1.8 Het definitieve advies van de tuchtraad nr VTH/011-004-480 van 01-06-2011

2 Datum van kennisneming van de feiten

Op 20-11-2009 nam de directeur-generaal van de bestuurlijke politie kennis van de feiten in zijn hoedanigheid van gewone tuchtoverheid (GTO). Op 04-10-2010 nam de GTO kennis van de door de gerechtelijke overheid toegestuurde eensluidende kopie van het vonnis en het

- gerechtelijke dossier. De datum van 04-10-2010 is de datum die in aanmerking moet worden genomen voor het bepalen van de verjaringstermijn van de kennisgeving van het inleidend verslag.
- 3 Ten laste gelegde feiten
- Op 07-01-2011 werd u het inleidend verslag (referentie 1.4) betkend, waarin ik u de volgende feiten van aanrijding met vluchtmisdrijf, dewelke een tuchtinbreuk uitmaken, ten laste leg:
- Als bestuurder van een voertuig op de openbare weg, zijn snelheid niet te hebben geregeld zoals vereist was wegens de aanwezigheid van andere weggebruikers, in 't bijzonder de meest kwetsbaren, de weersomstandigheden, de plaatsgesteldheid, de verkeersdichtheid, het zicht, de staat van de weg, de staat of de lading van zijn voertuig; en/of zijn snelheid oorzaak te zijn geweest van een ongeval of het verkeer te hebben gehinderd (art 10.1.1° van het KB van 01.12.1975)
- Als weggebruiker of bestuurder op de openbare weg niet in alle omstandigheden te hebben kunnen stoppen voor een hindernis die kon worden voorzien (art 10.1.3° KB 01,12,1975)
- Als bestuurder van een voertuig of van een dier, wetend dat dit voertuig of dit dier oorzaak van, dan wel aanleiding tot, een ongeval op een openbare plaats is geweest, de vlucht te hebben genomen om zich aan de dienstige vaststellingen te onttrekken, zelfs wanneer het ongeval niet aan zijn schuld te wijten was (art 33 § 1.1° en art 38 § 1.5° van de wet betreffende de politie over het wegverkeer gecoördineerd door KB 16.03.1968)
- Ik heb u in het inleidend verslag meegedeeld dat ik de intentie heb om u voor dit tuchtvergrijp drie weken schorsing bij tuchtmaatregel op te leggen.
- 4 Verdediging en repliek
- U maakte op de hoorzitting van 07 februari 2011 aan mijn afgevaardigde CP Jan De Vlam een verweerschrift over. Op 07 februari 2011 werd u gehoord door mijn afgevaardigde. Er werd een proces-verbaal van hoorzitting opgesteld. Deze documenten werden integraal gevoegd aan het tuchtdossier.
- Analyse van uw verweer:
- 4.1 U meent dat de feiten verjaard zijn, omdat de tuchtoverheid kennis had van een officieuze kopie van het vonnis, via uw advocaat aan het dossier gevoegd, ruim voordat de tuchtoverheid in kennis gesteld werd door de gerechtelijk overheid (hoorzitting en verweerschrift).
- Repliek:
- De wet luidt betreffende de verjaringstermijn ""(...)begint die termijn te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt(...)"". Dus niet de dag dat de tuchtoverheid door uw advocaat in kennis gesteld werd. Uw advocaat bracht inderdaad ook uw intentie ter kennis om niet. In beroep te gaan, maar dit is niet meer dan de mededeling van uw intentie. Dit betekent niet automatisch dat er kracht van gewijsde is.
- U mag ook opmerken dat meteen na de ontvangst van de officieuze kopie via uw advocaat, de diligente vraag gesteld werd aan de gerechtelijke overheid om deze officieuze informatie te bevestigen. Drie maand later werd deze vraag trouwens nog eens herhaald. ik werd dan ook niet eerder in kennis gesteld door de gerechtelijke overheid dat er een gerechtelijke eindbeslissing genomen word, dan met de ontvangst van de kopie van het gerechtelijk dossier zoals vermeld in het Inleidend verslag. De tuchtvordering is niet verjaard.

- 4.2 U vraagt in ondergeschikte orde om rekening te houden in de strafmaat met de elementen dat het hier gaat om een verkeersongeval buiten de dienst in persoonlijke omstandigheden, en de uw inziens onnodig lange ordemaatregel van detachering. (hoorzitting en verweerschrift).

Repliek:

Ik hield reeds rekening met de elementen betreffende het verkeersongeval, namelijk buiten de dienst en in persoonlijke omstandigheden.

De ordemaatregel van detachering werd inderdaad beëindigd in december 2010, zonder dat hiervan stukken aanwezig zijn in het dossier, en terwijl ofwel een verlenging tot na disciplinair besluit, ofwel een vroegere beëindiging mijn inziens duidelijker was geweest. Het lijkt hier te gaan om een gunstmaatregel in uw belang, maar er bestaat in dit dossier een mogelijke schijn van onduidelijkheid hieromtrent. Echter is deze ordemaatregel duidelijk nooit een straf geweest, maar wel een maatregel in het belang van de dienst, onafgezien van uw aanvoelen hiervan. Ik kan hiermee dan ook geen rekening houden in de bepaling van uw strafmaat.

- 5 Bewijs en toerekening van de feiten

- 5.1 Bewijs van de feiten

Gelet op de feitelijke elementen vervat in het dossier, meen ik dat de feiten vaststaan, onder meer door uw in kracht van gewijsde veroordeling tot één maand vervallenverklaring van het recht tot het besturen van alle motorvoertuigen, tot een effectieve geldboete en tot een geldboete met uitstel (of een vervangend verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig).

- 5.2 Toerekening van de feiten

Gelet op de vermeldingen in punt 5.1 dienen de feiten vermeld in punt 3 u toegerekend te worden.

- 6 Kwalificatie en ernst van het tuchtvergriep

- 6.1 Kwalificatie als tuchtvergriep

DE BEROEPSPLICHTEN:

Art 130 WGP:

Artikel 130 WGP: ""Het statuut van de politieambtenaren waarborgt hun integriteit.(...) "" U pleegde een inbreuk op uw integriteitsplicht, u pleegde een inbreuk op art 130 WGP.

Art 127 WGP:

Artikel 127 WGP: ""Het statuut van de politieambtenaren waarborgt hun onpartijdigheid. Zij moeten elke handeling of houding vermijden waardoor dit vermoeden van onpartijdigheid zou kunnen worden aangetast. De politieambtenaren moeten elke willekeur bij hun optreden uitsluiten, door inzonderheid te vermijden dat zij, bij hun wijze van optreden of uit hoofde van de aangelegenheid waarvoor zij optreden, afbreuk doen aan de onpartijdigheid die de burgers van hen mogen verwachten (...)"

U pleegde een inbreuk op uw neutraliteitsplicht, u pleegde een inbreuk op art 127 WGP.

DE WAARDIGHEID VAN HET AMBT:

Art 132 WGP:

Artikel 132 WGP: ""Het personeelslid vermijdt elke gedraging, zelfs buiten de uitoefening van het ambt, die het vervullen van de ambtsplichten in de weg kan staan of met de waardigheid van het ambt strijdig is.(...) ""

U pleegde een inbreuk op art. 132 WGP.

Gelet op deze overwegingen, ben ik van oordeel dat de In punt 3

omschreven feiten een tekortkoming uitmaken aan de beroepsplichten en dat zij de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen, zodat zij een tuchtvergrijp in de zin van artikel 3 van de tuchtwet uitmaken.

6.2 Ernst van het tuchtvergrijp

Gelet op de aard van de feiten;

Gelet op uw verklaringen dat u van drie voertuigen de nummerplaten genoteerd heeft, waaronder die van de jaguar, gelet op uw verklaring dat u drie briefjes met uw gegevens daarop onder ruitenwissers van drie voertuigen gestoken heeft; gelet op het feit dat er onder de ruitenwasser van de jaguar een blanco briefje stak;

Gelet op uw hoedanigheid van politieambtenaar, en de voorbeeldfunctie bij uitstek die een personeelslid van de politiediensten moet hebben: des te meer gelet op uw graad en functie;

Gelet op het feit dat u goed wist dat uw handelwijze niet toegelaten is;

Gelet op het feit dat u derhalve goed wist dat u in de fout ging, en bijgevolg een enorm gebrek vertoonde aan verantwoordelijkheidszin en gezond verstand;

Gelet op de publieke ruchtbaarheid dewelke aan de zaak gegeven werd; gelet op de hiermee gepaard gaande imagoschade voor de federale wegpolitie en voor de politie in het algemeen;

Gelet vele personeelsleden op de hoogte zijn van de feiten; gelet de weerslag hiervan op de werking van de diensten, op het werkklimaat en op de houding van collega's;

Gelet op het feit dat u de onmiddellijke intrekking van uw rijbewijs niet gemeld heeft aan uw hiërarchie;

Gelet op het schrijven van uw advocaat waarin melding van uw totale loyauteit, uw morele persoonlijkheid en de indruk die dit gebeuren op u gemaakt heeft;

Gelet op uw inzicht dat u in de gegeven omstandigheden uw functie niet kon blijven uitoefenen en uw inzicht dat u het vertrouwen van hiërarchie en medewerkers geschonden heeft;

Gelet op uw stelling dat u de gevolgen zal moeten dragen en u hierbij uw verantwoordelijkheden niet zal ontlopen;

Gelet op de volgende punten van de deontologische code van de politiediensten:

Punt 3. (...) Elk optreden van de personeelsleden is weloverwogen en aangepast aan de omstandigheden. (...) Integer en onpartijdig zijn en de te handhaven normen eerbiedigen; Zin voor verantwoordelijkheid hebben; (...)

Punt 22. De personeelsleden vermijden elke handeling of houding waardoor het vermoeden van onpartijdigheid zou kunnen worden aangetast. Zij moeten elke willekeur bij hun optreden uitsluiten, door inzonderheid te vermijden dat zij, bij hun wijze van optreden of uit hoofde van de aangelegenheid waarvoor zij optreden, afbreuk doen aan de onpartijdigheid die de burgers van hen mogen verwachten.(...)

Punt 23. Onverminderd de verplichting om onmiddellijk de dringende maatregelen te treffen die nodig zijn om de veiligheid en het goede verloop van de latere handelingen te waarborgen, handelen de personeelsleden die persoonlijk betrokken zijn bij een zaak waarbij hun onpartijdigheid ter discussie kan worden gesteld, deze zaak niet zelf af. Zij doen, desgevallend via hun chef, een beroep op andere collega's om de ambtsplichten uit te voeren of voort te zetten.

Punt 28. Het personeelslid vermijdt elke gedraging, zelfs buiten de

uitoefening van het ambt, die het vervullen van de ambtsplichten in de weg kan staan of met de waardigheid van het ambt strijdig is. Zij vermijden eveneens elke gedraging die het vertrouwen van de bevolking in de politie kan aantasten.

Punt 32. De personeelsleden nemen hun eigen verantwoordelijkheden op. Gelet u deze punten 3, 22, 23, 28 en 32 van de deontologische code onbehoorlijk nageleefd hebt;

Gelet op al deze elementen beschouw ik het u ten taste gelegde tuchtvergrijp als zeer ernstig. Het kan niet dat een personeelslid van de politiediensten in uw graad en functie, foutief handelt zoals u gehandeld hebt.

U wordt er hierbij uitdrukkelijk op gewezen dat u uw houding en gedrag, zowel in de uitoefening van het ambt als daarbuiten, permanent moet afstemmen op de essentiële deontologische normen en er zorg voor moet dragen dat deze nooit aanleiding geven tot enige dubbelzinnigheid op dat vlak.

7 Gegevens omtrent de persoon

Geboortedatum: 19.02-1958

Woonplaats: Leonard De Laviestraat 4 9041 Gent

Zonder tegenbericht van uwentwege zullen, indien nodig, de stukken op dit adres officieel worden betekend,

Indiensttreding: 27-09-1977

8 Kennisgeving van het voorstel tot zware straf en heroverweging

Op 17-02-2011 werd u van het voorstel tot zware tuchtstraf in referte 1.7. ter kennis gebracht.

Tegen dit voorstel van zware straf heeft u een verzoek tot heroverweging ingediend bij de tuchtraad. Op 20-04-2011 heeft de eerste hoorzitting voor de tuchtraad plaatsgevonden.

Op 05-05-2011 heeft de Inspecteur-generaal van de federale en van de lokale politie zijn deskundigenverslag toegelicht tijdens de tweede hoorzitting voor de tuchtraad.

Op 01-06-2011 heeft de voorzitter van de tuchtraad ons hel eensluidend verklaard afschrift van het definitief advies van de tuchtraad overgemaakt waarin deze stelt dat:

- de feiten bewezen zijn;
- de feiten aan betrokkene kunnen toegewezen worden;
- de feiten een tuchtvergrijp uitmaken;
- de tuchtraad de analyse van de inspecteur-generaal kan toetreden voor wat betreft de ernst van het tuchtvergrijp, vooral rekening houdend met de positie van betrokkene in de politieorganisatie, doch de voorgestelde schorsing van drie maanden te zwaar vindt en een schorsing van zes weken hen meer gepast lijkt.

9 Beslissing tot tuchtstraf

Aangezien ik van oordeel ben:

- dat de In punt 3 omschreven feiten bewezen zijn en u moeten worden toegerekend;
- dat deze feiten een tuchtinbreuk uitmaken in de zin van art 3 van de tuchtwet;
- dat de feiten zeer ernstig zijn;
- dat enkel een zeer zware sanctie u zal doen inzien dat dergelijke handelwijze ontoelaatbaar is, en recht zal doen aan het belang van de organisatie en de maatschappij;

gelet op de bepalingen van de tuchtwet van 13 mei 1999, inzonderheid op

de artikelen 2, 3, 5, 38 tot 38sexies;
gelet op uw tuchtrechtelijk verleden;
gelet op uw wijze van dienen;
gelet op het inleidend verslag in referentie 1.4 waarin ik u de feiten in punt 3 ten laste leg;
gelet op uw verdediging en mijn repliek;
gelet op mijn voorstel tot zware straf, referte 1.7;
gelet op uw verzoek tot heroverweging en het definitief advies van de tuchtraad, referte 1.8., waarin de tuchtoverheid de analyse van de Inspecteur-generaal toetreedt doch een zware straf van zes (6) weken schorsing voorstelt i.p.v. de door de Inspecteur-generaal voorgestelde drie (3) maanden;
in mijn hoedanigheid van hogere tuchtoverheid,
volg in het advies van de tuchtraad en beslis ik om u voor dit tuchtvergriep zes weken schorsing bij tuchtmaatregel op te leggen.”.

IV. Onderzoek van de middelen

4. Eerste en tweede middel

4.1. Standpunt van de partijen

4.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijke termijnbeginsel. De verzoeker stelt dat de tuchtoverheid vanaf 20 november 2011 de mogelijkheid had om een administratief onderzoek op te starten en hem te horen, zonder daarbij het nog lopende strafrechtelijke onderzoek te dwarsbomen, doch dat zij bleef stilzitten en afwachten. De verzoeker wijst er op dat de tuchtoverheid ook na de ontvangst van het vonnis op 11 maart 2010 niets deed. Door in kennis te zijn gesteld van de feiten en door in het bezit te zijn van een kopie van het vonnis waarin alle feiten en omstandigheden uitvoerig werden uiteengezet, had de tuchtoverheid volgens de verzoeker nochtans voldoende kennis om een tuchtprocedure op te starten. De verzoeker meent dat minstens de redelijke termijn is overschreden aangezien er bijna twee jaar verstreken zijn tussen de kennisname van de feiten en het opleggen van een tuchtstraf, terwijl artikel 56 van de tuchtwet het bestuur niet verplicht om met de tuchtprocedure te wachten nu de feiten welgekend waren en het geen complex dossier betrof.

In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de redelijke termijn en van de motiveringsplicht. De verzoeker stelt dat hem binnen de voorziene termijn van zes maanden door de tuchtoverheid geen kennisgeving werd gedaan van de intentie om toepassing te maken van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet. Bovendien werd de tuchtoverheid op 11 maart 2010 in kennis gesteld van de gerechtelijke eindbeslissing. Dit gebeurde weliswaar door toedoen van de verzoeker zelf, doch het is volgens hem de kennisname van de gerechtelijke eindbeslissing die de essentie vormt en niet door wie deze gerechtelijke eindbeslissing ter kennis wordt gebracht. De verzoeker is de mening toegedaan dat artikel 56 van de tuchtwet handelt over de termijn waarbinnen de tuchtoverheid dient te handelen en dat deze termijn wordt gekoppeld aan de kennisname van de feiten, zodat deze kennisname de essentie vormt en de doelstelling van de wetgever was. Volgens de verzoeker doet het er dan ook niet toe wie de gerechtelijke eindbeslissing aan de tuchtoverheid ter kennis brengt. Van belang is de kennisname door de tuchtoverheid. Dat verzoekers raadsman nog kritiek op het vonnis heeft geuit ondanks het feit dat eveneens meegedeeld werd dat er geen beroep meer zou worden aangetekend, doet volgens de verzoeker niet ter zake nu de tuchtoverheid uit het vonnis alle gegevens, nodig voor het vaststellen van de tuchtvordering, kon afleiden, de rechter de feiten heeft beoordeeld en gekwalificeerd en zowel de tuchtoverheid als de verzoeker gebonden zijn door de beslissing en beoordeling door de rechter.

4.1.2. Verwijzend naar de arresten Darville en Grootaert antwoordt de verwerende partij op beide middelen dat onzekerheid over de tuchtrechtelijke toerekenbaarheid en de ernst van de inbreuk een voldoende reden zijn om vast te stellen dat er twijfel bestaat over één van de constitutieve elementen bij het opleggen van de tuchtstraf. Uit de tot op de zitting van de tuchtraad gevoerde verdediging blijkt dat de verzoeker wel in het vonnis van de politierechtbank berustte uit opportuniteitsoverwegingen, maar niet in de motivering van het vonnis. Onder meer de halfslachtige houding van de verzoeker, die zeker niet als een berusting kan worden omschreven, rechtvaardigt volgens de verwerende partij

de vraag van de tuchtoverheid om, ongeacht het feit of de gerechtelijke eindbeslissing al dan niet in kracht van gewijsde was getreden, mededeling te vragen van het gehele strafonderzoek om de ernst van het tuchtvergrijp te beoordelen. Het opvragen van het gehele gerechtelijk dossier en niet alleen het vonnis was derhalve noodzakelijk om zich een correct beeld te vormen van het bestaan van een tuchtfeit, de toerekenbaarheid ervan en om de gepaste tuchtstraf te bepalen. Rekening houdende met het feit dat de verzoeker de feiten ontkende (en nog steeds gedeeltelijk ontkent), was het volgens de verwerende partij zeker wenselijk om de gerechtelijke procedure af te wachten. Indien de hogere tuchtoverheid de gerechtelijke eindbeslissing niet had afgewacht, had ze immers een groot risico genomen nu de tuchtstraf die wordt opgelegd voor feiten waarvan de strafrechter oordeelt dat ze niet bestaan of niet bewezen zijn, onwettig is. De verwerende partij meent voorts dat niet werd getalmd en dat het dossier een normale voortgang kende nu het betekenen van het inleidend verslag reeds gebeurde ongeveer drie maanden na de kennisname door de hogere tuchtoverheid van het eindvonnis via de gerechtelijke overheden. Van enige passieve houding van de tuchtoverheid kan volgens de verwerende partij dan ook geen sprake zijn, noch heeft de tuchtprocedure onredelijk lang aangesleept. De verwerende partij wijst er voorts op dat de tuchtoverheid de verzoeker formeel op de hoogte heeft gesteld van het feit dat de verjaring van het opstarten van de tuchtprocedure werd gestuit door zich te beroepen op artikel 56, tweede lid van de tuchtwet met een dienstnota van 11 januari 2010. De verwerende partij meent dan ook dat de verzoeker het recht heeft verbeurd om de toepassing van de uitzonderingsregel bepaald bij artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet te betwisten omdat hij stilzwijgend doch ondubbelzinnig heeft ingestemd met de beslissing van de tuchtoverheid om te wachten op de gerechtelijke eindbeslissing.

4.1.3. In zijn memorie van wederantwoord repliceert de verzoeker hierop, wat het eerste middel betreft, dat de verwerende partij niet motiveert waarom zij de feiten onvoldoende kon beoordelen of waarom zij zelf geen onderzoeksdaden kon stellen. De verzoeker wijst er op dat het in casu een zeer eenvoudig dossier betrof en dat de tuchtoverheid reeds op 20 november 2009

volledig in kennis was van de feiten waarvoor de uiteindelijke tuchtstraf werd opgelegd. Het volstond dan ook hem te confronteren met deze gegevens om de tuchtvergrijpen die hem werden verweten vast te stellen. De verzoeker stelt dat uit het dossier overigens nergens blijkt dat hij zijn medewerking niet zou hebben verleend. Hij blijft er voorts bij dat hem nooit werd meegedeeld dat zou gewacht worden op de gerechtelijke eindbeslissing om de tuchtprocedure op te starten. Hij wijst er verder op dat de gerechtelijke eindbeslissing (het vonnis van 24 februari 2010) op 11 maart 2010 werd overgemaakt aan de tuchtoverheid en dat dit vonnis op 12 maart 2010 kracht van gewijsde had gekregen. Pas nadat de verzoeker zelf met een schrijven van 20 oktober 2010 om uitleg vroeg omtrent zijn professionele loopbaan, antwoordde de tuchtoverheid met een betekening van een inleidend verslag op 6 januari 2011, aldus meer dan zes maanden na de kennisname van de feiten op 20 november 2009 (artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet) en meer dan zes maanden na de kennisname van de gerechtelijke eindbeslissing op 11 maart 2010 (artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet).

Wat het tweede middel betreft, repliceert de verzoeker dat het enkele feit dat de raadsman kanttekeningen plaatste bij het vonnis niet volstond om te besluiten dat de verzoeker de feiten zou ontkennen. De verzoeker wijst er op dat de verwerende partij een denkfout maakt waar zij meent de gerechtelijke eindbeslissing te moeten afwachten, nu zij door de raadsman reeds op 11 maart 2010 op de hoogte werd gesteld van deze beslissing en eveneens duidelijk werd gemeld dat er geen beroep werd aangetekend.

4.2. Beoordeling

De verzoeker is vooreerst van oordeel dat de tuchtoverheid ten onrechte heeft gewacht op de gerechtelijke eindbeslissing om de tuchtprocedure op te starten. Hij plaatst zich op het standpunt dat de tuchtoverheid sedert 20 november 2009 volledig op de hoogte was van de feiten en er aldus geen enkele reden was om artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet toe te passen.

Artikel 56 van de tuchtwet bepaalt:

“De betekening van het inleidend verslag aan het personeelslid moet geschieden

binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het tweede lid, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld.

In het geval dat een opsporingsonderzoek loopt of de strafvervolging is ingesteld voor dezelfde feiten, begint die termijn te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponeerd is dan wel de strafvordering vervallen is.”.

Te dezen heeft de tuchtoverheid daadwerkelijk de gerechtelijke eindbeslissing afgewacht alvorens met betrekking tot de tuchtfeiten verdere tuchtrechtelijke initiatieven te nemen.

De vraag rijst of de tuchtoverheid niet eerder - met name vanaf 17 november 2009 of tussen die datum en de officiële kennisname van het eindvonnis - over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikte of kon beschikken om te oordelen dat de verzoeker zich misdragen heeft op een wijze die mogelijks tuchtrechtelijk bestraft kan worden zodat zij een tuchtprocedure kon inleiden.

In dat verband dient vastgesteld dat uit de kennisgeving van de tuchtfeiten op 17 november 2009 aan de directeur-generaal DGA blijkt dat het diensthoofd van WPR OOST-VLAANDEREN per kantschrift uitgaande van de procureur des Konings bij de politierechtbank te Gent op datum van 9 november 2009 in kennis werd gesteld van het feit dat verzoekers rijbewijs onmiddellijk werd ingetrokken en deze daardoor geen privé of dienstvoertuig mocht besturen daar hij betrokken was bij een verkeersongeval met intoxicatie en vluchtmisdrijf. Met een brief van 14 december 2009 vroeg de directeur-generaal DGA aan de procureur des Konings welk gevolg hij aan dit dossier zou geven en verzocht hij tevens om een kopie van het gerechtelijk dossier alsook om toelating om dit dossier in een tuchtprocedure te mogen gebruiken. Op deze brief is blijkens het administratief dossier geen reactie gekomen. De tuchtoverheid kon dan ook redelijkerwijze oordelen dat de haar gekende gegevens niet volstonden om met voldoende zekerheid te stellen dat de aan de verzoeker ten laste gelegde feiten bewezen zijn en toepassing maken van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet.

Bovendien voert de verzoeker ten onrechte aan dat de tuchtoverheid hem nooit in kennis heeft gesteld van haar voornemen om te

wachten op de gerechtelijke eindbeslissing om de tuchtprocedure op te starten en derhalve om toepassing te maken van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet. Uit stuk 1/7 van het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat de directeur-generaal DGA de verzoeker er formeel met een dienstnota van 11 januari 2010, waarvan de verzoeker door het tekenen voor kennisname en ontvangst op 18 januari 2010 onmiskenbaar kennis nam, van op de hoogte heeft gebracht dat de tuchtoverheid het gerechtelijk onderzoek zou afwachten. In deze nota stelde de directeur-generaal DGA meer bepaald uitdrukkelijk dat de termijn van zes maanden pas zou ingaan op het ogenblik dat hij door de gerechtelijke overheid in kennis zal worden gesteld dat er een gerechtelijke eindbeslissing is genomen, en dit om reden dat hij “op dit ogenblik over geen concrete elementen beschik[t] om met kennis van zaken te oordelen of voor de [aan de verzoeker] ten laste gelegde feiten al dan niet een tuchtprocedure dient te worden opgestart”. De tuchtoverheid is met deze brief derhalve zeer duidelijk over haar intentie om toepassing te maken van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet. Bovendien blijkt dat de verzoeker zich daartegen niet heeft verzet: hij heeft de directeur-generaal DGA er niet op gewezen dat hij wel degelijk over voldoende informatie beschikte, noch heeft hij hem uiteengezet op welke wijze hij de zaak kon bespoedigen. Gelet op voormelde mededeling van de directeur-generaal DGA en de houding van de verzoeker daarover, kan hij na afloop van de tuchtprocedure aan het bestuur niet verwijten dat de procedure niet binnen de termijn van artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet opgestart is. Verzoekers stelling dat de tuchtoverheid niet motiveert waarom zij toepassing zou wensen te maken van artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet mist, gelet op wat voorafgaat, derhalve feitelijke en juridische grondslag.

In casu verwijt de verzoeker de verwerende partij dat zij op het ogenblik dat hij haar met een brief van 11 maart 2010 het vonnis van 24 februari 2010 van de politierechtbank te Gent overmaakte, de zaak op haar beloop heeft gelaten. De vraag stelt zich dan ook of de tuchtoverheid tussen de officieuze kennisgeving van voormeld vonnis door de raadsman van de verzoeker en de officiële kennisgeving van dit vonnis door het parket niet onnodig heeft getalmd. Deze vraag dient negatief te worden beantwoord.

Artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet stelt de verplichting om het inleidend verslag aan de betrokkene mee te delen uit tot de dag waarop de gerechtelijke overheid het bestuur in kennis stelt van de gerechtelijke eindbeslissing, van de seponering van het dossier of van het verval van de strafvordering.

Uit het administratief dossier van de zaak blijkt dat de substituut bij het parket van de procureur des Konings te Gent de verwerende partij bij brief van 29 september 2010 het vonnis van 24 februari 2010 en een afschrift van het strafdossier overgemaakt heeft. Alleen die mededeling doet de termijn, bepaald in artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet lopen. De brief van 11 maart 2010 van de raadsman van de verzoeker toonde niet aan dat het meegedeelde vonnis werkelijk een “gerechtelijke eindbeslissing” was in de zin van voormeld artikel. De raadsman van de verzoeker stelde weliswaar in zijn brief van 11 maart 2010 dat geen beroep zou worden aangetekend tegen dit vonnis doch dit is slechts - zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht opmerkt - de mededeling van een intentie, doch deze mededeling bood niet de absolute zekerheid aan de tuchtoverheid dat het daadwerkelijk om een eindbeslissing ging. Dit blijkt ook de reden waarom de regelgever uitdrukkelijk heeft voorzien dat de mededeling van de gerechtelijke eindbeslissing gebeurt door de gerechtelijke overheid. Bovendien merkt de verwerende partij terecht op dat zowel uit de brief van 11 maart 2011 als uit de verdediging gevoerd voor de tuchtraad blijkt dat de verzoeker weliswaar in het vonnis berustte uit opportuniteitsredenen, maar niet in de motivering van het vonnis.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, kan de verwerende partij niet worden verweten lijdzaam de mededeling van de gerechtelijke eindbeslissing door de gerechtelijke overheid te hebben afgewacht. Met een brief van 24 maart 2011 verzocht de tuchtoverheid de procureur des Konings hem de van de verzoeker verkregen informatie (meer bepaald het bestaan van het vonnis van 24 februari 2010 en het feit dat de verzoeker hiertegen geen beroep wenste in te stellen) te bevestigen. Bij gebrek aan antwoord op deze brief verzocht de tuchtoverheid op 4 juni 2011 nogmaals om een officiële kopie van het vonnis en van het gerechtelijk dossier en om toelating om dit dossier in een

tuchtprocedure te mogen gebruiken. Dat de substituut bij het parket van de procureur des Konings te Gent de verwerende partij pas bij brief van 29 september 2010 het vonnis van 24 februari 2010 en een afschrift van het strafdossier overgemaakt heeft, kan de verwerende partij, gelet op haar inspanningen om deze informatie te bekomen, niet ten kwade worden geduid.

De verwerende partij stelt ten slotte ook terecht - en de verzoeker betwist dit niet - dat de tuchtprocedure vanaf de kennisgeving door de gerechtelijke overheid van de gerechtelijke eindbeslissing zijn normale voortgang heeft gekend.

Aldus kan noch een schending van artikel 56 van de tuchtwet, noch een schending van de redelijke termijnvereiste worden aangenomen.

Het eerste en het tweede middel zijn niet gegrond.

5. Derde middel

5.1. Standpunt van de partijen

5.1.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. De verzoeker argumenteert dat voor een zwaardere tuchtstraf een strengere motiveringsplicht geldt en dat, aangezien de bestreden beslissing één van de zwaarste tuchtstraffen inhoudt, een zeer nauwkeurige en precieze motivering vereist is. De verzoeker wijst er voorts op dat de hogere tuchtoverheid geen rekening houdt met het gegeven dat hij reeds lang gestraft werd door de maatregel van inwendige orde en dat zelfs argumenten, vreemd aan enige gedraging zijnentwege, zoals de ruchtbaarheid die gegeven werd aan de feiten, werden aangenomen om de zwaarte van de straf te motiveren, terwijl dit hem juist geschaad heeft en hijzelf nooit enige ruchtbaarheid aan de feiten heeft gegeven. De verzoeker stelt ten slotte dat in de bestreden beslissing nergens geantwoord wordt op de argumenten die hij naar voor bracht in zijn verweerschrift voor de tuchtraad.

5.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop dat het algemeen rechtsbeginsel “non bis in idem” niet belet dat maatregelen of sancties van een verschillende aard worden opgelegd voor dezelfde feiten. Het onderscheid tussen tuchtstraffen en ordemaatregelen impliceert dat ze mogen worden gecumuleerd, zodat de feiten waarin het schuldig gedrag zich heeft gemanifesteerd ook tot een ordemaatregel - in casu een detachering - kunnen leiden. De verwerende partij stelt voorts dat noch de tuchtoverheid noch de verzoeker ruchtbaarheid aan de feiten heeft gegeven, doch dat dit niet wegneemt dat de ruchtbaarheid het imago van de federale wegpolitie en de politie in het algemeen geschonden heeft. De verwerende partij wijst er op dat ook de tuchtraad van mening is dat het imago van de politie ernstig geschonden is en de inspecteur-generaal zelfs de mening is toegedaan dat onder meer door dit imagoverlies een schorsing bij tuchtmaatregel van drie maanden dient opgelegd te worden. Volgens de verwerende partij verwacht de verzoeker enerzijds het motiveringsbeginsel van individuele rechtshandelingen zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 en anderzijds het beantwoorden van door de tegenpartij aangevoerde argumenten, nu de formele motiveringsplicht opgelegd door de wet van 29 juli 1991 niet inhoudt dat alle door de partijen aangevoerde argumenten moeten worden beantwoord. Het bestuursorgaan is, aldus de verwerende partij, niet verplicht in te gaan op alle aangevoerde argumenten; de akte dient op afdoende wijze de redenen uiteen te zetten die de instantie ertoe gebracht hebben een bepaalde bestuurshandeling te verrichten. De verwerende partij wijst er op dat de verzoeker bovendien niet specificeert op welke argumenten van het verweer volgens hem niet werd geantwoord.

5.1.3. In zijn memorie van wederantwoord ontwikkelt de verzoeker hierop geen enkele repliek.

5.2. Beoordeling

In tuchtzaken moet de tot uitdrukking gebrachte motivering de bestuurde duidelijk maken welke feiten het bestuur in aanmerking heeft genomen, waarom die feiten, indien zulks niet duidelijk is, een inbreuk op de tucht uitmaken

en waarom zij de uiteindelijk opgelegde tuchtstraf rechtvaardigen. De formele motiveringsplicht vereist evenwel niet dat de verzoeker in de bestreden beslissingen op elk van zijn grieven en argumenten een antwoord moet kunnen terugvinden. Het volstaat dat de bestuurde er de redenen in kan terugvinden die de beslissing verantwoorden en die, minstens impliciet, aangeven waarom de aangevoerde tegenargumenten niet konden overtuigen. De bestuurde moet also kunnen inschatten of het zinvol is tegen de beslissing op te komen met de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam waarom door de tuchtoverheid de zware tuchtstraf van de schorsing van zes weken wordt opgelegd. Zo wijst de tuchtoverheid er op dat de verzoeker, gelet op zijn graad en functie, een voorbeeldfunctie heeft, hij goed wist dat zijn handelwijze niet toegelaten is (waaronder een blanco briefje onder de ruitenwisser steken van de door hem aangereden wagen) en bijgevolg een enorm gebrek aan verantwoordelijkheidszin en gezond verstand vertoonde. De tuchtoverheid wijst tevens op de ruchtbaarheid die aan de zaak werd gegeven en de hiermee gepaard gaande imagoschade, en op het feit dat vele personeelsleden op de hoogte zijn van de feiten en de weerslag hiervan op de werking van de diensten, het werkklimaat en de houding van de collega's. De tuchtoverheid wijst ook op het feit dat de verzoeker de onmiddellijke intrekking van zijn rijbewijs niet gemeld heeft aan zijn hiërarchie. Voorts verwijst de tuchtoverheid naar het schrijven van verzoekers raadsman waarin melding wordt gemaakt van de totale loyaliteit van de verzoeker, zijn morele persoonlijkheid en de indruk die het gebeuren op hem gemaakt heeft, naar verzoekers inzicht dat hij in de gegeven omstandigheden zijn functie niet kon blijven uitoefenen en dat hij het vertrouwen van zijn hiërarchie en medewerkers heeft geschonden, en naar verzoekers stelling dat hij de gevolgen zal moeten dragen en hij hierbij zijn verantwoordelijkheid niet zal ontlopen. Daarmee wordt op afdoende wijze verantwoord waarom de betreffende tuchtstraf wordt opgelegd.

De verzoeker stelt ten onrechte dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de voor hem gunstige elementen. In het

deskundigenverslag van de inspecteur-generaal werd ter zake het volgende gesteld:

“Gelet op zijn blanco tuchtverleden, zijn voorbeeldige staat van dienst voorafgaand aan de tuchtfeiten, zijn loyale houding tijdens de tuchtprocedure, de integrale vergoeding van de benadeelde, het feit dat het vertrouwen van de tuchtoverheid geschokt maar niet verloren is en de waarschijnlijke éénmalig aard van de feiten is het niet aangewezen om een terugzetting in de graad of een zwaardere straf op te leggen.

Bijgevolg lijkt het mij aangewezen om een schorsing van een belangrijke duur op te leggen aan CP VANDE VYVERE zodat de gevolgen van zijn tuchtvergrijp niet alleen een financiële weerslag hebben, maar hem ook de tijd geven om zich te bezinnen over de waarden van het politieberoep. Elke bagatellisering van de feiten dient te worden voorkomen.”.

In het advies van de tuchtraad, dat de tuchtoverheid volgt, wordt de analyse van de ernst van de feiten door de inspecteur-generaal bijgetreden, doch wordt geoordeeld dat een tuchtstraf van zes weken meer gepast lijkt dan de door de inspecteur-generaal voorgestelde drie maanden. De tuchtraad stelt hierbij meer bepaald het volgende:

“Bij het bepalen van de tuchtstraf werd door de tuchtraad rekening gehouden met zijn voorbeeldige staat van dienst voorafgaand aan de tuchtfeiten, de integrale vergoeding van de benadeelde en de verwachting dat deze feiten eenmalig zijn. Ook werd rekening gehouden met de externe en interne geloofwaardigheid van het korps.”.

De verzoeker betwist het bestaan van deze formele motieven, waarvan hij kennis heeft gekregen, niet en evenmin dat ze als zodanig kunnen leiden tot de opgelegde tuchtstraf.

Voorts wordt in casu de motiveringsplicht evenmin geschonden door de omstandigheid dat ook argumenten vreemd aan enige gedraging van de verzoeker, meer bepaald de ruchtbaarheid die aan de feiten werd gegeven, worden aangevoerd in de bestreden beslissing. De verzoeker ontkent niet dat het plegen van de feiten waarvoor hem de thans bestreden tuchtstraf werd opgelegd, ook al situeren deze feiten zich buiten elk dienstverband, laakbaar is. De omstandigheid dat de ruchtbaarheid die aan de feiten werd gegeven niet aan de verzoeker te wijten

is, neemt niet weg dat de hogere tuchtoverheid van oordeel kon zijn dat door deze ruchtbaarheid het imago van de federale wegpolitie schade oploopt.

Voor zover de verzoeker aanvoert dat de verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat hij reeds werd gestraft door de ordemaatregel van de detachering, wordt in het advies van de tuchtraad, dat door de tuchtoverheid wordt gevolgd, uiteengezet waarom, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, “deze ordemaatregel duidelijk nooit een straf (is) geweest, maar wel een maatregel in het belang van de dienst”.

“De detachering en de afdeling naar de directie van de wegpolitie in Brussel in afwachting van het verdere verloop van het dossier gebeurde op eigen verzoek. Betrokkene toont niet aan dat deze tijdelijke verwijdering uit zijn dienst als een verkapte straf kan worden beschouwd. Deze verwijdering had alleen de goede werking van de dienst tot doel en werd trouwens volledig gedragen door betrokkene die er zelf vragende partij voor was.

Een ordemaatregel is geen straf, mag dat niet zijn en mag alleen de goede werking van de dienst tot doel hebben. Dit vereist soms een verplaatsing. Als deze verplaatsing te wijten is aan mogelijke tuchtvergrijpen van een personeelslid, verandert dit niets aan de doelstelling van de ordemaatregel. Het bevreemdt dat betrokkene een ordemaatregel waarvoor hijzelf vragende partij was, nadien bestempelt als een verkapte straf. Betrokkene heeft de ordemaatregelen zelf nooit aangevochten. Hij stelt dat de lokale overheden lang voordat de maatregel werd opgeheven signalen hadden uitgezonden dat zij geen bezwaar hadden tegen een eventuele terugkeer van betrokkene naar zijn ambt. Van deze loze bewering legt hij geen enkel bewijs neer dat aan het dossier kan worden gevoegd. Bevreemdend is ook dat afwezigheid van inzicht bij betrokkene in het belang van zijn functie en de invloed die zijn gedrag, dat haaks stond op het gedrag van iemand die deze functie bekleedt, op het vertrouwen dat de bevolking moet hebben in de integriteit van de politie ambtenaren die instaan voor de verkeersveiligheid en nog meer in hun leiders.

Bevreemdend is eveneens het argument dat betrokkene haalt uit de volgens hem gebrekkige leiding van de verkeerspost terwijl hij gedetacheerd was, om eruit af te leiden dat deze detachering niet uitsluitend de goede werking van de dienst beoogde. Als de niet bewezen bewering, dat de vervanger ondermaats zou gepresteerd hebben, juist zou zijn, moet daaruit worden afgeleid dat niet onmiddellijk iemand kon gevonden worden om betrokkene op de meest adequate wijze te vervangen tijdens de periode die nodig werd geacht om zich te verzekeren van zijn terugkomst zonder publieke verontwaardiging en opspraak van de verkeerspolitie. Betrokkene moet toch inzien dat hij aan de oorsprong ligt van de door hem beweerde disfunctie omdat hij vlug diende vervangen te worden ten gevolge van zijn wangedrag zodat zijn opmerking over het functioneren van zijn dienst tijdens zijn gedwongen afwezigheid blijk geeft van zeer weinig inzicht in zijn eigen verantwoordelijkheid als officier hoofd van dienst. De overheid zag zich genoodzaakt betrokkene onmiddellijk over te plaatsen. Dat die overplaatsing slechts nodig was gedurende een bepaalde periode is een appreciatie van de overheid en betrokkene toont niet aan dat de appreciatie van de overheid kennelijk onredelijk was, wel integendeel. Betrokkene is commissaris en hoofd van de verkeerscel.

Als betrokkene de ordemaatregel thans aanvecht als een verkapte straf vecht hij in feite zijdelings de wettelijkheid van een ordemaatregel aan die hij echter nooit heeft betwist. Zijn argument is dan ook niet ontvankelijk in de procedure ten gronde.”.

Ook in het deskundigenverslag van de inspecteur-generaal werd hieromtrent het volgende gesteld:

“De opgelegde ordemaatregel heeft geen incidentie op tuchtstraf. De verdediging beweert, maar bewijst niet dat de ordemaatregel een ander oogmerk zou hebben gehad dan CP VANDE VYVERE in afwachting van de uitslag van strafprocedure en de afwikkeling van de tuchtprocedure buiten zijn dienst van oorsprong te houden wegens de verstoring die zijn aanwezigheid er zou teweeg kunnen brengen. De loutere omstandigheid dat CP VANDE VYVERE langere tijd buiten de verkeerspost Zelzate werd gehouden, bewijst niet dat de ordemaatregel een verkapte tuchtstraf was”. Het feit dat de hiërarchische overheid besliste om de ordemaatregel op te heffen vooraleer de tuchtprocedure volledig werd afgewikkeld, bewijst dat deze overheid terdege het individuele belang van CP VANDE VYVERE heeft afgewogen tegen het algemene belang van de dienst in het licht van de ontvangen informatie.”.

De verzoeker gaat er ten slotte aan voorbij dat de tuchtoverheid het advies van de tuchtraad, waarvan de verzoeker kennis heeft, volgt, en derhalve niet verplicht was om nogmaals op alle argumenten die de verzoeker ontwikkelde in zijn verweerschrift naar aanleiding van de procedure voor de tuchtraad, te antwoorden.

Uit wat voorafgaat blijkt dan ook dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is.

Het derde middel is niet gegrond.

6. Vierde middel

6.1. Standpunt van de partijen

6.1.1. In een vierde middel voert de verzoeker de schending aan van het beginsel “non bis in idem”, dit is het beginsel dat voor een zelfde feit geen tweemaal een sanctie van dezelfde aard mag worden opgelegd, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel. Volgens de verzoeker staat vast dat de ordemaatregel van

detachering een verkapte tuchtmaatregel is en heeft hij aldus reeds een tuchtstraf voor de hem ten laste gelegde feiten gekregen, zodat de thans bestreden tuchtstraf hem niet meer kon worden opgelegd. Dat de ordemaatregel, waarvan hij zelf tot tweemaal toe (op 9 februari 2010 en op 20 november 2010) heeft moeten aandringen om deze op te heffen, een verkapte tuchtstraf was, leidt de verzoeker af uit de omstandigheid dat de overheid pas in november 2010 besliste om een einde aan de detachering te stellen. Het feit dat de ordemaatregel zo onmenselijk lang heeft geduurd, berust volgens de verzoeker op andere overwegingen dan deze gebaseerd op de goede werking van de dienst, zodat er sprake is van een verkapte tuchtmaatregel.

6.1.2. De verwerende partij herhaalt in haar memorie van antwoord hetgeen zij reeds aanvoerde omtrent de aangevoerde schending van het beginsel “non bis in idem” naar aanleiding van haar repliek op het derde middel. Zij wijst er voorts op dat de verzoeker heeft nagelaten deze ordemaatregel aan te vechten met een beroep bij de Raad van State. Door het niet indienen van een beroep heeft de verzoeker zijn mogelijkheid tot het aanvechten van deze ordemaatregel laten voorbijgaan. Daar de onregelmatigheid van deze ordemaatregel niet is komen vast te staan, kan de verzoeker zich volgens de verwerende partij in de onderhavige procedure dan ook niet meer beroepen op het betwisten van de rechtsgeldigheid van de ordemaatregel en zodoende op een schending van het beginsel “non bis in idem”. De verwerende partij wijst er voorts op dat ook de overheid over dit onderscheid steeds duidelijk is geweest en verwijst hieromtrent ter illustratie naar het voorstel tot detachering bij ordemaatregel. In dit document wordt meer bepaald het volgende gesteld: “Zonder vooruit te willen lopen op de definitieve gerechtelijke eindbeslissing en/of eventuele tuchtmaatregelen ten opzichte van CP Johan VANDE VYVERE,, (...)”.

6.1.3. In zijn memorie van wederantwoord ontwikkelt de verzoeker hierop geen enkele repliek.

6.2. Beoordeling

De verzoeker heeft de detachering die de verwerende partij hem bij wijze van ordemaatregel heeft opgelegd niet bestreden. Die beslissing heeft als zodanig definitief haar plaats in de rechtsorde verworven. Door nu aan te voeren dat het eigenlijk om een verkapte tuchtstraf gaat, betwist de verzoeker de wettigheid van die beslissing, hetgeen niet meer kan.

Het vierde middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 16 januari 2013, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen